

Mál nr. 155/2016**M og****vátryggingafélagið V v. frítímaslysátryggingar fjölskyldutryggingar.****Ágreiningur um gildissvið ákvæðis um frest til að krefjast örorkumats.****Gögn.**

1. Málskot móttakið þ. 13.5.2016 ásamt fylgiskjöllum 1-14
2. Bréf V dags. 10.6.2016 ásamt fylgiskjöllum 1-6

Málsatvik.

M varð fyrir slysi 17.8.2011 á Spáni þegar hann hlaut brot á báðum höndum þegar hann datt. Ágreiningur í málinu varðar það hvort réttur M til bóta sé fallinn niður eða ekki vegna ákvæðis í vátryggingarskilmálum um að tiltekinn frest til að krefjast örorkumats, nánar tiltekið b- og c-lið 5. gr. skilmálanna, um að það skuli innan þriggja ára eftir slys. M vísar til þess að ekki sé kveðið á um réttaráhrif þess að örorkumat fari ekki fram innan þriggja ára frá slysdegi. Þá er af hálfu M vísað til 63. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 um að ákvæði laganna séu ófrávíkjanleg, en ekki sé kveðið sérstaklega á um tómlætisreglu eins og þá sem í skilmálum V í lögunum og sé V því ekki heimilt að beita slíkri reglu. M bendir á að slys hans hafi verið tilkynnt innan tilskilins frests 1. mgr. 124. gr. laganna og V hafi tekið þátt í gagnaöflun vegna málsins. Þá er vísað til þess af hálfu M að um óljósa reglu sé að ræða í vátryggingaskilmálum hvað varðar 21. gr. og því beri að skýra ákvæði greinarinnar V í óhag þar sem V hafi samið reglurnar einhliða. V hafnar bótaskyldu á þeim forsendum að meira en þrjú ár liðu frá slysinu án þess að M hafi gert reka að því að láta meta varanlega örorku vegna afleiðinga slyssins og bótaréttur því ekki til staðar skv. orðalagi 5. gr. skilmála tryggingarinnar. V telur ákvæði 5. gr. vátryggingaskilmálanna sé alveg skýrt og leggi þær skyldur á herðar M að hlutast til um það að örorkumat á varanlegum afleiðingum slyssins fari fram innan þriggja ára, enda sé það á hans valdi og ábyrgð.

Álit.

Í 5. gr. í vátryggingaskilmálum V um bætur vegna varanlegs líkamstjóns segir í tl. b. „Örorka ákveðst í fyrsta lagi einu ári eftir slysið með hliðsjón af ástandi slasaða þá. Telji slasaði eða félagið að örorkan geti breyst getur hvor aðili um sig krafist þess að endanlegu örorkumati verði frestað þó ekki lengur en í þrjú ár frá slysdegi.“ Í tl. c í nefndri 5.gr. segir að ”þótt gera megí ráð fyrir að ástand hins slasaða kunni að breytast skal undantekningarlaust framkvæma örorkumat í síðasta lagi þremur árum eftir slysið.”

Með dómi Hæstaréttar máli nr. 22/2004 var leyst úr ágreiningi um túlkun á efnislega samhljóða skilmálaákvæðum slysátryggingar og að ofan greinir vegna kröfu um örorkubætur á grundvelli örorkumats sem framkvæmt var rúmum þremur árum eftir slysdag. Í dómi Hæstaréttar var m.a. á því byggt að tjónþola hefði verið í lófa lagið að kynna sér þá skilmála, sem reyndi á í málinu, en þeir hafi markað nánara inntak þess réttar sem tjónþolanum var veittur. Hafi umrædd skilmálaákvæði hvorki getað talist óeðlileg né óvenjuleg á sínu sviði. Með því að ekki hefðu komið fram haldbær rök fyrir því að tjónþolinn gæti verið óbundinn af hinum umdeildu skilmálaákvæðum var bótakröfu hafnað. Þegar M leitaði eftir því að örorka hans yrði metin voru meira en fjögur ár liðin frá því að hann slasaðist. Var því löngu liðinn sá þriggja ára frestur sem örorkumat skyldi í síðasta lagi framkvæmt sbr. tl. c í 5.gr. vátryggingarskilmála frítímaslysátryggingarinnar. Með vísan til dóms Hæstaréttar í máli nr. 22/2004 og með hvaða hætti skilmálaákvæði eins og þessi eru túlkuð þar verður ekki hjá því komist meðan þeim dómi hefur ekki verið hnekkkt að líta svo á að réttur M til að krefjast örorkubóta sé niður fallinn. M á því ekki rétt á bótum úr frítímaslysátryggingu sinni hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr frítímaslysátryggingu fjölskyldutryggingar sinnar hjá V.

Reykjavík 1.7.2016

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.